

[truth] LINK

5

Căderea omului

descoperă.conectează-te.experimentează

5 CĂDEREA OMULUI

DESCOPERĂ

Rasa umană, ca întreg, dar și fiecare dintre noi, ca indivizi, experimentăm criza cognitivă, relațională și morală care a fost declanșată de denaturarea frumuseții stării noastre originale.

O DENATURARE A PERCEPȚIILOR (CRIZĂ COGNITIVĂ)

În substratul psihologic al omului căzut a avut loc o deformare la nivelul percepțiilor, care este adânc înrădăcinată în ființa noastră. În mod firesc, fiecare dintre noi îl percepem pe Dumnezeu ca fiindu-ne inamic, nutrind o doză semnificativă de repulsie față de El; și totul se datorează primei minciuni care a intrat în mintea umană prin Adam și Eva, primii noștri părinți. Relatarea se găsește în Geneza 3:1-5:

„Șarpele era mai _____ decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: «Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ' _____ măncați din toți pomii din grădină'?» Femeia a răspuns șarpelui: «Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar, despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: 'Să nu măncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.'» Atunci, șarpele a zis femeii: «Hotărât că nu veți muri, dar _____ că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi _____, cunoscând binele și răul.»”

Haideți în primul rând să vedem cu cine avem de a face aici. Șarpele din această relatare nu este altul decât Satana, îngerul căzut pe care l-am descris în studiul trecut. Apocalipsa 12:9 arată clar acest lucru:

„Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit _____ și _____, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.”

Diavolul i-a abordat pe oameni cu gândul de a-i înșela – de aceea este numit „viclean”. Ținta înșelăciunii sale este mintea umană, iar subiectul înșelăciunii este caracterul lui Dumnezeu. Mai întâi, le-a sugerat oamenilor gândul că Dumnezeu este restrictiv: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină.»?” Dumnezeu nu spusese niciodată așa ceva. De fapt, El le oferise oamenilor libertate din belșug, mărginită doar de o mică restricție, care avea ca scop protejarea lor de anumite consecințe negative (Geneza 2:16). Satana a venit pe ascuns și, într-un mod foarte subtil, a răstălmăcit cuvintele lui Dumnezeu pentru a crea impresia unei restricții totale, complet lipsite de libertate. După aceea, Satana L-a prezentat pe Dumnezeu ca fiind nedemn de încredere și mincinos: „Hotărât că nu veți muri.” *Dumnezeu a spus că veți muri, dar nu se va întâmpla asta.* În cele din urmă – iar acesta este punctul culminant al înșelăciunii –, Satana L-a făcut pe Dumnezeu să pară egoist; le-a insinuat oamenilor ideea că El deține o stare superioară de existență de care ar putea beneficia și ei, dacă Dumnezeu nu ar reține-o doar pentru El: „Dar Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

Ideea principală pe care trebuie să o reținem este că problema păcatului a pornit de la o minciună cu privire la caracterul lui Dumnezeu, la cine este El cu adevărat. În esență, Satana a respins adevărul că „Dumnezeu este dragoste” și L-a prezentat în mod greșit, ca un tiran egoist; acest lucru ne duce la aspectul relațional al căderii omului.

O DENATURARE A RELAȚIILOR (CRIZĂ RELAȚIONALĂ)

De îndată ce această primă minciună a fost acceptată la nivel mental, relațiile au început să se strice. Vă invit să continuăm să citim raportul biblic al Genezei:

„Femeia a _____ că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A _____ deci din rodul lui și a _____; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el. Atunci li s-au _____ ochii la amândoi; au _____ că erau _____, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele. Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, și omul și nevasta lui s-au _____ de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: «Unde ești?» El a răspuns: «Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.» Și Domnul Dumnezeu a zis: «Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți poruncisem să nu mănânci?» Omul a răspuns: «_____ pe care mi-_____ dat-o ca să fie lângă mine, _____ mi-a dat din pom și am mâncat.»”

În primul rând, are loc o stricare a relațiilor pe verticală: omenirea este separată de Dumnezeu. Pentru că nu au mai crezut în autenticitatea dragostei lui Dumnezeu, nu au mai avut încredere în El și s-au aventurat într-o răzvrătire împotriva Lui, motivați de instinctul de autoconservare. Apoi, ca rezultat direct al acestui lucru, s-au năruit și relațiile interumane,

pe plan orizontal. Când omul a avut ocazia să-și asume responsabilitatea propriilor fapte, a intrat în acțiune impulsul de autoîndreptățire, care l-a făcut să arunce vina asupra altuia și, în cele din urmă, asupra lui Dumnezeu. Odată ce au depășit această limită, un simțământ de goliciune și vinovăție a pus instant stăpânire pe ei și asta pentru că trăiau minciuna pe care o crezuseră și se purtau într-un mod contrar naturii lor, natură care le cerea să trăiască o relație de dragoste și încredere, care acum era ruptă.

O DENATURARE A MORALITĂȚII (CRIZĂ MORALĂ)

Pavel arată foarte clar ce înseamnă de fapt păcatul, când scrie:

„Căci toți au păcătuit _____.”
(Romani 3:23)

În Biblie, cuvântul „slavă” se referă la farmecul uimitor al acelor trăsături de caracter care îl definesc pe Dumnezeu; este conținutul intrinsec al caracterului Său care strălucește prin faptele Sale. Se referă la felul în care gândește, simte și Se poartă El. Citește Exodul 33:18-19 pentru a înțelege și mai clar ideea biblică de „slavă”.

Când Pavel spune că păcatul înseamnă lipsa slavei lui Dumnezeu, el îl definește ca fiind ceva discordant cu esența caracterului divin – adică, dragostea care se jertfește, așa cum este descrisă de Biblie (1 Ioan 4:8). Așadar, păcatul se referă la tot ceea ce este străin caracterului lui Dumnezeu și, prin urmare, un afront la adresa integrității dragostei Lui.

Compararea următoarelor două versete biblice te va ajuta să înțelegi și mai bine ce înseamnă de fapt păcatul:

„Păcatul este _____.” (1 Ioan 3:4)

Și „dragostea este împlinirea _____.” (Romani 13:10)

Căderea omului a însemnat și o denaturare morală. Cu toate că Dumnezeu i-a creat pe oameni pentru a trăi în dragoste (fidelitate relațională), căderea a dus la transformarea oamenilor în ființe egoiste (abuz relațional). Ne rănim unii pe alții, depășim granițele morale și tindem să ne îndeplinim dorințele în detrimentul altor oameni. Cu alte cuvinte, căderea omului a fost și este înrădăcinată în egoismul care a luat locul dragostei din inima omului, devenind forța motrice a faptelor noastre.

La polul opus, în Hristos, vedem adevărul despre Dumnezeu în forma lui cea mai curată. „Veți cunoaște adevărul”, a spus El, „și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8:32). Nu **adevărurile** în sens general sau abstract, ci **adevărul**, la singular, despre

caracterul lui Dumnezeu, care este opus *minciunii* pe care Satana a răspândit-o cu privire la El. Vorbind cu liderii religioși din vremea Lui, Isus a subliniat caracterul singular al *minciunii* pe care ei o credeau, în contrast cu *adevărul* pe care îl întruchipa El:

„Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să _____ tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în _____, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o _____, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl _____.” (Ioan 8:44)

Observați legătura dintre minciună, poftă și fapte. Acceptarea minciunii lui Satana despre caracterul lui Dumnezeu dă naștere la dorințe contrare voinței divine, care, la rândul lor, produc fapte de răzvrătire față de El. Gândurile noastre (ceea ce credem) ne determină sentimentele; acestea ne determină faptele, iar faptele ne consolidează gândurile. Căderea omului a început cu acceptarea unor gânduri false despre Dumnezeu, lucru care a dus la distrugerea încrederii sau la separare emoțională de El, iar aceasta la o răzvrătire morală în plan comportamental.

CONECTEAZĂ-TE

Isus a fost nevoit să treacă exact pe unde au trecut Adam și Eva, dar El a învins, menținând integritatea relațiilor atât pe plan vertical, cât și pe plan orizontal. În dragoste, El a rămas credincios față de Dumnezeu și față de noi.

Așa cum Diavolul a venit în mod subtil la primii noștri părinți, încercând să le sugereze îndoieli cu privire la dragostea lui Dumnezeu și să le distrugă încrederea în El, la fel a venit și la Isus. Conform descrierii oferite în Matei 4:1-11, atacul Diavolului a constat în trei ispite. În primele două, Satana a vrut să strice relația între Fiul și Tatăl, încercând să strecoare îndoiala între ei: „Dacă ești Fiul...”. ***Isuse, ești într-un impas, dar dacă Tatăl te iubește, cu siguranță că Îți va ușura suferința și Te va apăra de orice rău.*** Dacă Isus S-ar fi îndoit de dragostea Tatălui, ar fi cedat ispitei și ar fi acționat pe cont propriu. Însă încrederea Sa în dragostea Tatălui a rămas nezduncinată. În cea de-a treia ispită, Isus a fost ispitit să recunoască autoritatea pe care Satana o are asupra omenirii, închinându-i-Se. Dacă ar fi cedat, acest lucru ar fi însemnat abandonarea omenirii pentru niște interese egoiste. Însă dragostea Sa pentru noi a rămas neschimbătoare. Isus a făcut în sens invers pașii pe care i-au făcut părinții noștri și le-a reparat greșelile. În El, integritatea relațională este pe deplin refăcută.

EXPERIMENTEAZĂ

Dorința mea este să experimentez o încredere deplină în Dumnezeu, complet restaurată, crezând faptul că mă iubește.

Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:4). Cei care ajung să cunoască – nu doar ca informație, ci și ca experiență – adevărul despre cine este Dumnezeu vor fi salvați de efectele cognitive, relaționale și morale ale căderii. Îți mulțumesc, Tată, pentru că, prin Isus, Tu îmi descoperi adevăratul caracter!